

Til far og mor

1

Han kunne se med det samme, at den var helt gal. Bilen skred ukontrollabelt ud, hvor desperat han end drejede på rattet. Før det uundgåelige skete, satte tanken sig fast i hovedet på ham. Nu og her. Og for evigt. Om den fejl der var hans egen og ingen andens.

Stilheden. Lugten af rædsel. Smagen af metal i munden. Rædslen der fik hver eneste muskel i kroppen til at spænde op for at sætte sig til modværge.

Så kom lyden. Afbilens hvinende metal, glas som splintredes, hans egen stemme der knækkede over inde midt i et sving. Blodet så han først senere. Da alt var forbi.

Da det virkelige helvede brød løs.

Ingemar Modig vågnede med sveddråber på panden et minut i otte onsdag den 21. marts. Men det med datoen betød ikke noget. Det kunne lige så godt have været fredag den 3. august eller søndag den 18. november. Ingemar Modig vågnede nemlig altid på den måde, hver morgen. Altid et minut i otte, altid lige inden viseren på den hvide clockradio i hård, hvid, skrammet plastic flyttede sig fra 07.59 til 08.00 for at sætte gang i sin påtrængende ringetone. Det betød, at han havde imellem treogfyrre og nioghalvtreds sekunder til at vikle arme og ben ud af den svedfugtige dyne, tænde lampen på sengebordet og trykke på den rigtige knap på clockradioen, den tredje fra venstre. Så Nyhederne aldrig nåede at gå i gang. Eftersom det indtil videre altid var lykkedes for ham, lige siden han for snart otte år siden var begyndt

på dette mærkværdige morgenritual, kunne det dybe lettelsens suk, som fulgte efter, muligvis forekomme en anelse teatralisk.

Intet kunne være mere forkert. Det var blodig alvor for Ingemar Modig. Hvis det ikke lykkedes ham at forhindre ringetonen, ville nogen nemlig dø, nogen som ellers ikke stod for tur.

Altså til at dø.

Hvis han bare kunne have været sikker på, at det var ham selv, døden ventede på med sin nyslebne le, hvis han vågnede for sent, så havde det nok været til at holde ud. Altså ikke sådan at forstå, at han ikke ønskede at leve længere, slet ikke. Omvendt var han nu heller ikke overdrevent begejstret for livet. En sidste sovemorgen. Der fandtes vel værre måder at forlade denne ynkelige planet, der blev kaldt jorden? Men Ingemar Modig kunne jo ikke vide, om det blev ham selv eller en bekendt, der skulle dø. Det var det, der var selve kernen i problemet. For hvordan ville det se ud, hvis han vidste det? Så ville det jo være alt for enkelt, og der ville overhovedet ingen mening være med hans morbide ritual. Hans bodsgang.

Hvorfor ikke bare blæse på at stille vækkeuret? Fordi det var snyd. Og snyd slap man ikke godt fra i længden.

Da Ingemar Modig gik i femte klasse, snød han engang til en skriftlig prøve i historie. Han havde ikke læst nok inden prøven og havde derfor medbragt en snydeseddel med årstal på alle konger siden Gustav Vasa. Han knugede den lille seddel i sin svedige hånd og forsøgte at se ud, som om han tænkte over et af spørgsmålene, da læreren oppe ved katederet lod sit barske blik glide ud over klasseværelset. Da Ingemar efter et par minutters nervøs venten tog mod til sig og åbnede sin spændte knytnæve i skødet under bordet, kunne han konstatere, at sedlen på det nærmeste var blevet opløst af hans sved. De omhyggeligt nedskrevne navne og årstal var flydt ud i en blyantsplet, hvor der ikke var andet at se end nogle bogstaver og tal her og der. Han blev så skrækslagen, at han fik svært ved at trække vejret, før han til sidst begyndte at gispe. Læreren gik ned til Ingemar, først med et bekymret ansigtsudtryk, men Ingemars bedrag gik hurtigt op

for ham. Ydmygelsen i klassen blev efterfulgt af en besked hjem til forældrene og en ordentlig dragt prygl med hans fars livrem om aftenen. Hvert eneste slag sved som eddike i et åbent sår, men det værste var følelsen af at have skuffet sig selv. Af at have mistet kontrollen over sit liv på grund af dovenskab og sjusk.

Derimod overgik det hans forstand at gøre forståeligt, hvorfor det ville være snyd at undlade at stille vækkeuret. Og det på trods af, at Ingemar Modig faktisk var en rimelig intelligent person og på ingen måde ueffen inden for så logisk prægede vidensområder som for eksempel matematik og tysk grammatik.

“Ich bin, du bist, er, sie, es ist,” rablede han stille af for sig selv.

Så strakte han armene op, forsøgte at rette sin skæve ryg ud, så godt det nu kunne lade sig gøre, og gabte kort. Hans pyjamas-skjorte klistrede til kroppen som en gennemblødt regnfrakke, der var for stram, selvom han sad op i sengen nu.

Pletten på lagnet var ikke lige så plaskvåd som den store, runde ring af varm urin, der havde vækket ham som barn, men alligevel brugte han et plasticovertræk på madrassen, selvom det i grunden var ret kontraproduktivt, for så fik mareridtene og medicinen ham til at svede endnu mere om natten. Hygiejnen havde højeste prioritet. Sengetøjet kunne man jo vaske hver dag i modsætning til topmadrassen.

Ingemar Modig rejste sig fra sengen på rystende ben. Rystende af kulde fik han pyjamasskjorten af, svøbte sig i den tykke morgenkåbe af frotté, tog filttøflerne på, som stod ved siden af sengen, og haltede ud på badeværelset. Derude var der til gengæld næsten uudholdelig varmt. Den lille, afskallede radiator ved siden af toiletstolen havde ingen mellemindstilling. Enten var det nul varme eller fuld knald på varmen. Det måtte Ingemar Modig leve med.

Spejlet over håndvasken formidlede derimod ikke nogen egentlige ubehageligheder. Af en toogtresårig enlig invalidepensionist med OCD og social fobi at være så han tværtimod forbløffende pæn og harmonisk ud, i næsten provokerende grad, når han selv skulle sige det. Den indre sygdom kunne ikke ses

udenpå. Han havde stadigvæk masser af hår på hovedet, og grå stænk var der ikke mange af.

Ingemar Modig gjorde en kam våd og trak den bagud gennem den bølgende, tykke manke, så man kunne se panden med de markerede linjer. Ellers havde han ikke specielt mange rynker. Kun nogle klædelige smilerynker ved øjnene, når han kneb dem sammen, og et bundt tynde striber af overanstrengt hud omkring munden som en påmindelse om hans fortid som storryger. Han var holdt op med at pulse, da han flyttede ind i lejligheden. Det var jo så uhygiejnisk, og det sværtede ikke kun lungerne til, men også fingrene blev ulækkert nikotingule. Nej, det ydre var ikke noget at klage over. Næsen var lige og pæn, og kinderne var rødmossede af al den friske luft. Det skulle da lige være huden på halsen, som afveg en del i æstetisk henseende. Den hang lidt løst ned fra hagen, lidt ligesom hos en ung, slagteklar kalkun. Tyk var han heller ikke, snarere i den magre afdeling, hvilket skyldtes den evindelige rengøring og de lange gåture, som han brugte størstedelen af sine vågne timer på, selvom han haltede voldsomt. Der var nok et og andet fruentimmer, som ved første øjekast ville se ham som en rigtig flot mand. Krumbøjet og skæv i ryggen, men rigtig stilfuld. I hvert fald lidt på afstand og set forfra. Når han stod stille.

Ingemar Modig tog sine fugtige pyjamasbukser og morgenkåben af, så tog han en brusehætte med små sole på hovedet og satte sig i det gamle badekar med de lange, rustne ridser i emaljen. Han brød sig ikke om at få brusevand direkte i håret. Det gav ham en følelse af, at det løb ind i hovedet. Som om vandet fandt vej ned gennem porerne og hårsækkene i hovedbunden og sivede ind i hjernens labyrintiske tunnelsystem. Hvis det havde været muligt at skylle alle spøgelseerne ud af hjernen, nogenlunde ligesom når blikkenslageren skyllede tilslammede rør rene, havde det jo været alle tiders metode til en hurtig helbredelse. Men det føltes mere, som om vandet samlede sig derinde og stod helt stille. Blev gammelt og fordærvet. Brusehætten var i sandhed en velsignelse selv med de latterlige små sole.

Ingemar skrubbede sig omhyggeligt med sæbe og badebørste over hele kroppen og med en vaskeklud i ansigtet, før han skyllede det hele væk med håndbruseren. Denne procedure gentog han tre gange, hvorefter han børstede tænder i tre minutter og omhyggeligt barberede sig trods en næsten ikkeeksisterende skægvekst. Det skete i tre afdelinger: kinderne, hagen og halsen. Det lille overskægsområde over overlæben fulgte ligesom bare med. Det talte ligesom ikke rigtigt. Sådan var det bare. Og hvis det skulle tælles med, kunne dette yderst begrænsede stykke hud regnes ind under kinderne, eller rettere som en forlængelse af kinderne. Og så var der jo stadig kun tre afdelinger, altså i princippet.

Så tørrede han sig omhyggeligt med et stort badehåndklæde med et billede af en hund, som han havde fået hos dyrehandleren her i Borstafors, inden den blev lukket. Han havde haft planer om at få sig en hund som selskab, men det blev aldrig til noget. Tanken om alle de hundehår, der ville kile sig ned mellem gulvbrædderne og sidde fast i møbler og tøj, gjorde ham ængstelig. Og så var der jo det med hundens afføring, at han ville være nødt til at samle de endnu varme pølser op med små, tynde, sorte plasticposer, som man ikke kunne stole på holdt tæt. For ikke at tale om, at han sikkert ville blive udsat for at blive slikket i ansigtet af en ru tunge, der havde været både her og der. Nej, det gik desværre ikke med en hund, hvor meget han end satte pris på disse hengivne dyr. Ingemar Modig rystede lidt vemodigt på hovedet og hængte det våde badehåndklæde op på tøjsnoren over badekarret.

Derefter puttede han det våde sengetøj i den topbetjente vaskemaskine og satte det korte vaskeprogram i gang, tog et par bukser med nystrøgne pressefolder og en denimskjorte på og gik ud i køkkenet for at lave morgenmad.

Brædderne under linoleummet fjedrede under hans vægt, og en fed spyflue, oplivet af solstrålerne der strømmede ind gennem den blankpudsede rude, fløj igen og igen ind i ruden. Ingemar Modig tog sine briller på, som lå på køkkenbordets blomstrede voksdug, og åbnede forsigtigt vinduet, så det desperate insekt

kunne flyve ud. Han fulgte dets flugt med en vis interesse, indtil det forsvandt ud af syne bag den tilsnede bunke gamle grene på den anden side af grusstien. Det var en bedragerisk frihed, konstaterede han. Spyffluen ville ikke overleve ret mange timer udendørs i frostvejr. Den havde haft bedre chancer, hvis den var blevet ved med at bumpe ind i glasruden. Men på den anden side var et kort og koldt liv i frihed måske at foretrække frem for den langtrukne pine inde i varmen. Desuden slap Ingemar Modig for besværet med at vaske fluelort af ruden efter fluens sortie.

2

Ingemar spiste altid havregrød med tyttebærsyltetøj og mælk til morgenmad. Grøden tilberedte han i mikroovnen på under tre minutter. Der var ikke længere et almindeligt komfur i køkkenet, på dets plads stod tørretumbleren. Det gamle komfur, der havde fået så mange sikringer til at sprænge, havde han skilt sig af med for et par år siden for at slippe for at bekymre sig om, hvorvidt han havde husket at slukke for alle pladerne, når han var ude at spadserere. Det fungerede rigtig godt.

Netop den skræk forsvandt naturligt nok med komfuret, men den virkelige gevinst bestod i, at den ikke var blevet erstattet af en ny uro. Eller også var det bare hans medicincocktail, der gjorde tricket. To tabletter Anafranil retard på 75 milligram hver, en Zolofit på 50 milligram og en Sobril på 10 milligram. Alle pillerne lå pænt samlet i den røde dagsdoseringsæske sammen med en receptfri omega-3-kapsel. Tallet tre var hovedårsagen til, at den kapsel var med. Med til sagen hørte dog også, at Ingemar ikke spiste fisk, og eftersom fisk indeholder omega-3, som hjernen har brug for – det påstod de i hvert fald i en kedelig tv-reklame – så tænkte han, at kosttilskuddet i hvert fald ikke kunne skade. Han rystede pillerne ud og skyllede dem ned med brandvarm pulverkaffe, så det brændte i både hals og bryst. Det var kun godt, det sved en smule, som en smertefuld distraktion. Så han slap for at tænke på den katastrofe, der havde forvandlet ham til det vrag af en mand, han var i dag.

Klokken var blevet et minut i ni. Det var med andre ord på høje tid at tænde for transistorradioen i vindueskarmen i køkke-

net for at høre, hvad dagens nyheder havde at berette, eftersom han jo ikke havde hørt nyhederne klokken otte. Hvor han var i fuld gang med at redde liv.

Nogle dage spekulerede han over, hvem han med sin tidlige opvågning havde forskånet for en pludselig død. Der var ikke så mange at vælge imellem, eftersom hans bekendtskabskreds var yderst begrænset. Og han havde ikke i sinde at udvide den med nye navne, medmindre det blev absolut nødvendigt. Det ville blot forstærke uroen. Han kunne jo ikke vide, hvem der skulle dø. Det var det, der var selve problemets kerne.

Ingemar tog en stor skefuld grød med tyttebærsyltetøj ovenpå og tyggede den langsomt og metodisk, mens han lyttede til nyhederne. Først var der noget om en politiker, der havde snydt i skat, og derpå noget om et selvmordsattentat mod en kirke i Egypten, hvor tredive havde mistet livet, og mindst hundrede var blevet kvæstet. Det gik over hans forstand, at troende mennesker slog andre troende mennesker ihjel ved at sprænge sig selv i luften, fordi de troede på andre guder end dem, de andre troende mennesker troede på. Det kørte ligefrem rundt i hovedet på ham, når han tænkte på det. Hvorfor kunne de ikke lade andre være i fred med deres besynderlige trossætninger og hyklede hellighed? Man behøvede vel ikke at være enige om alt?

Hvis du lader være med at stikke næsen i mine ting, lader jeg være med at stikke næsen i dine. Det universelle budskab burde udbredes, tænkte Ingemar Modig.

Efter nyhederne satte han sin yndlings-Elvis-Presley-cd på repeat inde i stuen og gik i gang med sine daglige huslige gøremål. Han arbejdede hurtigt og grundigt. Ingemar tog det nu færdigvaskede sengetøj ud af vaskemaskinen og puttede det i tørretumbleren i køkkenet, vaskede grødtallerkenen og skeen og kaffekoppen fra morgenmaden op og lagde rent på sengen og støvsugede hele lejligheden og tørrede støv af på alle overflader og vaskede alle gulvene og pudsede ruden i soveværelset – selvom han havde pudset den dagen inden – og kørte en vatpind ned i mellemrummene

mellem gulvbrædderne i gangen lige inden for yderdøren for at komme af med de smudspartikler, som han kunne have slæbt med ind på støvlerne i løbet af i går. Til sidst satte han sig ned i sin lædersofa med et suk og et bump og konstaterede da straks, at den nok havde brug for en ny omgang polish, for der var gået næsten en uge siden sidst. Men da den tredje afspilning af Elvis-cd'en nærmede sig enden – der manglede kun, at den afsluttende og flittigt gentagne linje i *Suspicious Minds* skulle tone ud: *We're caught in a trap, I can't walk out* – gik det modvilligt op for Ingemar Modig, at rengøringen af sofaen måtte vente til næste dag. Han havde aldrig gjort rent i lejligheden i længere tid ad gangen end den tid, det tog at spille Elvis-cd'en tre gange. Og han havde ingen planer om at gøre det i dag. Hvordan ville det ikke se ud?

I stedet gik han i gang med at tælle birkene på stuevæggen. Det store tapet med træer hang der på denne ene væg, da han flyttede ind, og i starten var Ingemar fast besluttet på at male det over med hvidt, eftersom det var både snavset og ridset. Men så talte han birketræerne, og der vidste sig at være treogtredive af dem, og så blev vægmotivet naturligvis nødt til at blive hængende. Nu talte han en gang til og nåede frem til, at der stadig var treogtredive birketræer.

For en tid beroliget af denne kendsgerning rejste han sig op fra sofaen og gik rundt i lejligheden og trak ledningerne ud til mikroovnen, elkogeren og tørretumbleren. Derefter trak han i sin tykke, brune dynejakke, militærhuen med øreklapper, sine godt slidte, men bakteriesanererede vinterstøvler og de vatterede luffer, før han viklede et langt, hvidt halstørklæde rundt om halsen og hagen, så han til sidst lignede Michelin-mandens pukkelryggede bror. Han tog et fast greb i håndtaget til yderdøren for at åbne den og gå ud på sin lange, daglige spadseretur. Men så gav han brat slip, tvunget til at halte tilbage i lejligheden for at tjekke, at alle stikkene til mikroovnen, elkogeren og tørretumbleren nu også var trukket ud.

Fem minutter senere stod han uden for den luvslidte udlejningsejendom og kiggede op på solen, der var ved at blegne på

dette tidspunkt. Klokken var blevet ti minutter over et, før Ingemar Modig endelig var parat til at møde verden.

Det første, han mødte, var skraldevognen, der med blinkende lys og advarselssignaler bakkede ind på den grusbelagte gangsti med alt for høj fart. Ingemar kunne mærke, hvordan vreden boblede op inden i ham. Tænk, hvis der havde været et lille barn på gangstien? Eller en person med dårlig hørelse, der stod med ryggen til skraldevognen? Selvom føreren så også havde fået øje på vedkommende i bakspejlet, er det ikke sikkert, han ville kunne nå at bremse i tide. Sigbarheden var dårlig med alle de træer, der stod omkring huset.

Ingemar gloede olmt på en af de to skraldemænd, der hoppede ned fra bilen og med et tryk på kontrolpanelet på den ene side sænkede den store skraldeluge bagtil. Manden fangede Ingemars vrantne blik. Det skete så hurtigt, at han ikke nåede at viske det ud i tide.

“Hvad fanden er problemet?” spurgte skraldemanden irriteret, mens han trak en stor, tom skraldespand de sidste par meter hen til skraldeskurets dør gennem snesjappet.

“Måske gik det en anelse hurtigt,” mumlede Ingemar til svar og forsøgte at smile undskyldende, hvorpå han sænkede blikket.

“Jeg vil skide på, hvad du synes,” svarede manden surt.

Det var svært for Ingemar at komme med indvendinger imod den sætning, som han i en noget modificeret form jo selv havde kaldt for visdomsord tidligere på dagen. Skidesvært.

Sure skiderik, tænkte han og haltedede væk.

3

Ludvig Nilsson stod ved kaffeautomaten ved siden af det ovale møde- og frokostbord og kiggede ud over redaktionen. Da han begyndte at arbejde her som ung skriverkarl på sporten for næsten fyrrer år og halvfjerds kilo siden, havde han straks forelsket sig i det aflange lokale med dets mylder af reportere og redaktører, der sad rundtomkring i det åbne kontorlandskab uden de der afskærmende og lyddæmpende vægge, som han var så led og ked af at se overalt for tiden. De klaprende skrivemaskiner og lugten af cigaretrøg, der snoede sig op som lette slør over skrivebordene, havde givet lokalet en fortryllende atmosfære, som det desværre var lykkedes arbejdsmiljøtusser og indretningsarkitekter at ødelægge ved en fælles indsats. Nu sad alle og stirrede på deres computerskærme eller tastede på deres mobiltelefoner, når de ikke lige spiste af deres triste medbragte madkasser i det hvidmalede personalekøkken med hvide borde og stole.

Ude i marken så man derimod ikke så mange journalister for tiden. Nogle påstod, at det skyldtes en større arbejdsbelastning, men Ludvig var sikker på, at mageligheden også spillede ind her. Han var selv til dels blevet ramt af den, måtte han tilstå. Men i Ludvigs tilfælde handlede det mere om lede end om dovenskab. Han var ikke bange for at få en smule skidt under neglene i jagten på de store nyheder. Problemet var bare, at der aldrig skete noget spændende i Borstafors, denne afkrog, hvor han nu i flere år havde været ansat som lokal- og familieredaktør. En temmelig vidtløftig reportage om spiritussmugling med tvivlsomme kilder og hans eget voldsomme alkoholindtag var skyld i strafudstationeringen.

Men den gamle fadæse var vel glemt nu? Alle begår jo fejl, for pokker da, han *havde* vel betalt for *sin* fejltagelse på nuværende tidspunkt. Han var jo stadig en af de få reportere på avisen, der var blevet nomineret til Den Store Journalistpris for afsløringen af nepotisme og sort arbejdskraft i det kommunale boligselskabs ledelse. Jo, jo, det var da et stykke tid siden, men ikke desto mindre et scoop, som folk stadig huskede og talte om en gang imellem.

Selvom Ludvig godt kunne se fordelene ved den moderne teknik og selv var blevet en habil internetbruger, savnede han de gode gamle dage, hvor man var nødt til at gå i arkivet for at lede efter baggrundsinformation til sine artikler i brune kuverter med avisudklip.

For ikke at tale om den der dejlig larmende kantine på samme etage, hvor der blev serveret flere retter med indslag af hakket kød, brun sovs og fedtdryppende stegte kartofler. Gedigen og mættende mad, som man i øvrigt sagtens kunne tage af flere gange, hvis appetitten krævede det. Ludvig Nilsson fik mundvand bare ved tanken om tidligere tiders frokoster. Nu var kanten flyttet ned i stueplanet i et sterilt lokale med minimalistisk indretning og grønne yuccapalmer, umagelige designerstole og et spisekort inficeret af low carb high fat-retter, vægtvogtersalater, koreansk nudelsuppe og andet pjat.

Men i dag skulle redaktionen få en rigtig lækkerbiskken at sætte tænderne i. Ludvig åbnede forsigtigt den store papæske, som han havde med fra Lindholms Konditori, og blottede den kæmpestore smørrebrøds-lagkage med alt det lækre; blødt, hvidt brød, mayonnaise, ost, æg, rejer, røget laks og cremet tunmousse. Faktisk havde han også tænkt sig leverpostej, men det havde konditoren frarådet. Der var jo så mange mennesker i disse miljøfanatiske tider, som ikke længere spiste kød.

Ludvig stillede paptallerkener, plastickrus, servietter og plasticbestik på bordet, hvorpå han trak et par flasker alkoholfri æblecider op, som han også havde haft med. Han strøg tilfreds højre hånd hen over sit i dagens anledning velplejede skæg, som

desuden var blevet parfumeret en anelse med et skvæt maskulin duftende barbersprit. Alt for at fremstå så fordelagtigt som overhovedet muligt.

Der var mange nye ansigter på redaktionen, men der var trods alt stadig en del af de gamle rotter. Forbrugerjournalisten Berit Carlsson vinkede til ham. Hun var, i lighed med ham selv, femogtyve år ældre end dengang, de havde en lille flirt til en personalefest, men hun så stadig uforskammet godt ud med sin nu helt sølvgrå page. Ludvig vinkede tilbage og trak per refleks maven ind. Ikke at det gjorde det helt store for at formindske den godt oppumpede airbag, der stak ud bag hans sorte skjorte i størrelse XXXXL, indkøbt i Nisses herreekvipering.

Et par pladser til venstre for Berit sad den gamle vigtigprås Peter Bladh med næsen i vejret og skrev formentlig på endnu en af sine alt for lange og prætentiose politiske analyser, men ved siden af ham skimtede Ludvig endnu et ansigt, som han ikke alene genkendte, men også satte pris på. Det var Konrad Anderssons, redaktøren for motorsiderne, der i lighed med Ludvig var selvlært reporter – i modsætning til vore dages journalistkadrer, der alle havde været i den samme støbeform, og som indimellem virkede, som om de havde fået flere universitetsårsværk end praktisk anvendelige hjerneceller.

Det var simpelthen bare bedre før i tiden, det gav Konrad Ludvig ret i, da han var luntet over til ham ved kaffeautomaten og hilste på ham med en glad mine.

“Du, der er endnu flere mislykkede personer derude nu, end da vi var her sidst,” hviskede han til Ludvig og smilede, samtidig med at han lod armen feje hen over hele redaktionen.

Ludvig kluklo fornøjet. Det her var de gamle journalisters evigt tilbagevendende samtaleemne, når de mødtes. Vore dages journalister var ikke længere gjort af det rette stof. De skrev som robotter og var mere interesserede i virkelighedsfjerne etiske regler og excelark end i hårdt og beskidt feltarbejde.

“Men der er selvfølgelig kommet et par lækre kvindfolk til. Som hende den lille godte der,” hviskede Konrad og nikkede hen

imod en ung kvinde, der kom gående hen imod dem med en kop kaffe i hånden. Hun havde langt, brunt hår og en hvid T-shirt med V-udskæring, der lod dem se en klædelig del af hendes kavalergang.

Ludvig trak refleksmæssigt maven ind igen, eller han gjorde i hvert fald forsøg på det. Da den unge kvinde kom hen til kaffeautomaten, smilede han til hende og rakte højre hånd frem. Først kiggede hun på den med en vis afsmag, hvorpå hun sendte ham et kunstigt smil og gav ham et slapt håndtryk.

“Hej, jeg hedder Ludvig og er en del af den gamle garde her på avisen. Sidder ude i Borstafors lige nu, men flytter snart tilbage til hovedredaktionen igen. Og du er?”

“Josefin, reporter i nyhedsgruppen.”

“Josefin, det navn passer vel nok godt til sådan en, der er så fin som dig,” sagde Ludvig.

Josefin sendte ham et afmålt blik og satte sin kop under kaffeautomatens hane.

“Josefin, i total harmoni med ordet feminin,” fortsatte Ludvig uden at tænke over, hvad han ville sige, og nu så hun på ham med et næsten fjendtligt blik.

Han blev aldrig klog på den nye tids kvinder. De gjorde ham nervøs og usikker. Det var bedre før i tiden, hvor kvindfolk kunne tage imod et kompliment med et sødt og taknemmeligt smil.

“Men måske skulle jeg kalde dig josefinist, som jo rimer på feminist,” sagde han i et sidste desperat og kejtet forsøg på at få den kæntrede skude på ret køl igen.

Josefin smilede sarkastisk. Det tolkede Ludvig som et halvt fremskridt, og hun havde i det mindste ikke hældt kaffe ud over ham.

“Du vil måske have et stykke?” foreslog han og pegede på smørrebrødslagkagen.

Josefin rynkede instinktivt på næsen.

“Er den glutenfri?”

“Det ved jeg faktisk ikke.”

“Nej, det er den ikke,” sagde Josefin bestemt, da hun havde

taget den kalorietunge anretning i øjesyn. “Der er hvidt brød imellem lagene, og det kan jeg ikke tåle. Jeg er glutenallergiker.”

“Så måske en smule cider?”

“En anden gang,” sagde Josefin og holdt sin fyldte kaffekop op, før hun gik tilbage til sit skrivebord.

“Det der gik jo ikke videre godt,” sagde Konrad og smilede hånligt. Han kløede sig på sin sparsomt bevoksede isse og rystede let på hovedet. “Der er så forbandet meget *metoo* for tiden, at vi gamle gentlemen ikke længere har en chance. Men du, hvad var det, du sagde om, at du snart flytter tilbage til hovedredaktionen?”

Ludvig så sig omkring for at sikre sig, at ingen kunne høre deres lavmælte samtale.

“Ja, det ser sådan ud. Elisabeth Wallén har opfordret mig til at søge den ledige stilling som kriminalreporter nu, hvor Stefan er holdt op.”

“Hold da op, tillykke. Så chefredaktøren er endelig kommet til fornuft? Er det derfor, du byder på smørrebrødslagage?”

“Ja, faktisk lidt. Og så fordi jeg har fødselsdag i dag.”

Konrads øjenbryn røg op i panden på ham som to spændte buer.

“Nå, for pokker. Så må jeg jo sige dobbelt tillykke. Det skal blive godt at se dig med mere jævne mellemrum.”

Ludvig Nilsson smilede til sin gamle kollega. Hans ord var mede. Dejligt at der stadig fandtes journalister af hans kaliber på redaktionen i Storköping. Hvad angik arbejdsmiljøet, var det ikke ligefrem et løft at flytte hertil, men i stillingen som kriminalreporter ville han endelig få brug for sit instinkt og sin ærgerlighed igen.

“Men du skal ikke sige noget om det her til nogen. Vent, indtil det bliver officielt. Jeg skal tale med Wallén om vilkårene senere i dag,” hviskede Ludvig.

“Okay, men din fødselsdag er vel ikke nogen statshemmelighed?”

“Nej, overhovedet ikke,” sagde Ludvig og rystede fornøjet på hovedet.

“Godt så,” sagde Konrad Andersson og rømmede sig, hvorpå han hævede stemmen. “Må jeg få jeres opmærksomhed! Hør efter, venner.”

Al aktivitet standsede på redaktionen. Reportere og redaktører kiggede nysgerrigt op fra deres skærme og telefonsamtaler.

“Der er mange af jer, som ikke kender Ludvig Nilsson, den granvoksne, elegante mand, der står her ved min side. Lige før tiden dækker han Borstafors og er en af avisens mest skattede medarbejdere. Desuden fylder han år i dag og byder på en fantastisk lækker, men desværre udryddelsestruet delikatesse. Den må I ikke gå glip af. Så kom nu, godtfolk!”

Ludvig Nilsson rødmede lidt genert under skægget ved Konrads ord, men smilede bredt, da han noterede sig, at mindst halvdelen af redaktionen allerede var på benene og på vej hen til frokostbordet. Gratis forplejning var stadig et fremragende middel til at samle journalister, noterede han sig med tilfredshed. Nu ville han få en chance for at ‘netværke’, som man kaldte almindelig sludder og sladder for tiden.

Det startede helt fint med et forsigtigt kram fra Berit, der tog et stort stykke af smørrebrødslagkagen og roste smagen og den fine konsistens. Men så hobede problemerne sig op ligesom lagene i den mættende tærte, da Ludvig med lagkagespaden i hånden og under spredte og temmelig lamme lykønskninger serverede for den noget yngre del af redaktionen. Tre vegetarer, to vegnere, fire påståede laktoseallergikere, en på slankekur, endnu en glutenallergiker og to fiskeskeptikere senere kunne Borstafors’ stemme i denne verden konstatere, at han kunne have købt en halvt så stor smørrebrødslagkage, for den ville stadig have virket vildt overdimensioneret. Og så havde han endda selv taget to store stykker på ti kvadratcentimeter hver.

“Hvad er der galt med folk nu til dags?” hvæsedes han til Konrad, da de to sad alene tilbage ved bordet.

“Jeg sagde jo, at det var bedre før i tiden,” sukkede Konrad og gav sin gamle kollega et venskabeligt klap på skulderen, før han blinkede med det ene øje og sænkede stemmen.

“Held og lykke inde hos rappenskralden.”

Ludvig Nilsson smilede anstrengt og kastede et blik på sit armbåndsur.

“Ja, det er snart tid til vores samtale,” sagde han.

“Og det er en ren formalitet?”

“Helt sikkert. Jeg betragter allerede stillingen som min, hun lød meget positiv, da hun opfordrede mig til at søge den, helt mild i stemmen.”

“Sådan! Det bliver rigtig rart at få dig tilbage her på hovedredaktionen.”

På slaget halv to bankede Ludvig Nilsson på døren, der allerede stod på klem, ind til Elisabeth Walléns kontor. Chefredaktøren så op fra sit velordnede skrivebord og råbte til Ludvig, at han skulle komme ind.

“Hej, godt du kunne komme. Slå dig ned, Ludvig. Vil du have en kop kaffe?”

“Nej tak, jeg har lige spist og drukket kaffe. Smørrebrøds-lage.”

“Ja, det hørte jeg. Du må altså undskylde, at jeg ikke nåede at komme. Der er så meget nu med det nye webdesign, som vi introducerer i næste uge. Men jeg hører, at du fylder år i dag. Stort tillykke!”

Elisabeth Wallén havde en måde at samle sit lyse hår bag det ene øre, som irriterede Ludvig. Det meste af det, der kom fra Wallén, irriterede ham, men i dag var ikke det rette tidspunkt at give udtryk for det.

“Mange tak,” sagde han. “Det er sjovt at komme ind og møde hovedredaktionen her i storbyen igen. Mange nye ansigter. Rigtig sjovt, nu hvor jeg er på vej tilbage. Jeg føler mig virkelig motiveret.”

“Du tænker på stillingen som kriminalreporter.” Elisabeth Walléns smil stivnede en smule.

“Ja, ja, den du bad mig om at søge.”

“Netop. Du er jo et meget interessant alternativ med al din

erfaring, men vi er ikke helt færdige med rekrutteringsprocessen endnu. Der er kommet en yderst kvalificeret ansøger, som gør, at vi har brug for lidt længere tid til at beslutte os.”

Nu var det Ludvigs smil, der stivnede.

“Hvem?” spurgte han.

“Jeg kan ikke give et navn på nuværende tidspunkt, men høn er meget kvalificeret.”

“Høn?”

“Ja, høn. Jeg kan ikke afsløre identiteten på høn på nuværende tidspunkt, ja, ikke engang vedkommendes køn. Det er sensitivt, eftersom høn arbejder for en anden medievirksomhed og endnu ikke har fortalt sin arbejdsgiver, at høn søger nyt arbejde.”

Ludvig Nilsson kunne ikke tro sine egne ører. Tjansen var jo allerede hans! Denne samtale burde have været en ren formalitet.

“Nå, men jeg er i hvert fald en *han*,” sagde han. “Og jeg forstår ikke, hvordan avisen kan finde på at ansætte en eller anden *høn* udefra med tanke på redaktionens spareplaner.”

“Jeg vil gerne understrege, at intet er afgjort endnu, du er stadig interessant for os. Men her drejer det sig om en mulig profilansættelse, og sådan en chance er vi i hvert fald nødt til at overveje.”

“Hvornår beslutter I jer så?”

“Snart, og jeg lover, at du nok skal blive den første, der får besked om udfaldet, hvordan det end går.”

Små svedperler trængte sig frem på Ludvig Nilssons pande.

“Jeg troede, jobbet var mit,” sagde han med kontrolleret vrede i stemmen.

“Det er ikke sådan, det foregår, når en stilling skal besættes,” svarede Elisabeth Wallén skarpt. “Jeg havde håbet, du ville tage denne besked på en mere konstruktiv måde.”

“Konstruktiv?”

“Ja, løbet er jo langtfra kørt endnu. Måske kan det her blive en gulerod for dig, så du anstrenger dig mere på nyhedsfronten i Borstafors. Misforstå mig nu ikke, Ludvig. Jeg synes, du gør et kanonarbejde med familiesiderne og det daglige lokalstof. Men vi mangler lidt hottere nyheder fra Borstafors. Måske kunne du

finde noget, der kunne engagere læserne mere, også dem der ikke bor der. Tag det som en udfordring, Ludvig. Jeg ved, du kan.”

Ludvig Nilsson fik kuldegysninger, hver gang chefredaktøren tiltalte ham ved fornavn. Han var ikke på fornavn med hende! Men udadtil forsøgte han at holde masken. Hvis han konkurrede med en høn om jobbet, havde han i hvert fald ikke tænkt sig at give op uden kamp.

“Jamen så tak for samtalen,” sagde han mellem spændte kæber og rakte sin store hånd frem.

Den kvindelige chefredaktør tog den og smilede sit chefredaktørsmil. Ludvig afskyede hendes hyklerisk venlige og medfølelende udtryk. Med hamrende hjerte gik han forbi frokostbordet, hvor den halve smørrebrøds­lagkage tronede i ensom majestæt; ovenpå var nogle agurke- og citronskiver nu ved at blive slatne. Konrad Andersson var derimod ikke at se nogetsteds i lokalet. Skønt, Ludvig orkede ikke at tale med ham lige nu. Han satte låget på æsken med smørrebrøds­lagkagen og bar den med var­some hænder hen mod elevatoren, gennem receptionen og hen til sin bil på parkeringspladsen uden for det høje avishus.

Ludvig drejede startnøglen og betragtede smørrebrøds­lagkagen på passagersædet ved sin side. Den skulle i hvert fald ikke stå og blive for gammel og uspiselig for øjnene af en flok utaknemmelige laktoseintolerante og glutenallergiske veganere af ubestemmeligt kønsligt tilhørsforhold.

Den ville han tage med hjem og spise til aftensmad, mens han tænkte over chefredaktørens ord. Selvom han hadede hende inderligt, kunne han ikke slippe tanken om det, hun havde sagt med, at han burde se situationen som en udfordring til at grave en større nyhed frem i Borstafors. For den fandtes sikkert derude et sted. Han havde bare ikke ledt omhyggeligt nok.